

Sygnatura akt IV Ka 431/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka
Protokolant :	Aneta Pawlicka

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2013 roku

sprawy **B. N.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego H. S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 28 marca 2013 roku, sygnatura akt VI W 265/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygnatura akt IV Ka 431/13

UZASADNIENIE

Komenda Powiatowa Policji w Ś. wystąpiła z wnioskiem o ukaranie przeciwko B. N. obwiniając go o to, że w dniu 11 września 2012 roku około godziny 12:00 w Ś. na skrzyżowaniu ulic (...), woj. (...) kierując autobusem marki J. o nr rej. (...) przyczynił się do spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności i nie udzielił pierwszeństwa zmieniając zajmowany pas ruchu pojazdowi marki N. o nr rej. (...), kierowanemu przez H. S. jadącemu po pasie ruchu na który zmierzał wjechać tj. o czyn z art. 86 § 1 kw.

Wyrokiem z dnia 28 marca 2013 roku (sygnatura akt VI W 265/12) Sąd Rejonowy w Świdnicy obwinionego B. N. uniewinnił od popełnienia opisanego czynu a na podstawie art. 118 § 2 kpw orzekł, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Ze wskazanym wyrokiem nie pogodził się oskarżyciel posiłkowy H. S. zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

- 1) opieranie się na wyjaśnieniach obwinionego, który m. in. stwierdza zdarzenie stworzone przez siebie oraz zaprzecza własnym stwierdzeniom, co znaczy że powstają uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności obwinionego,
- 2) opieranie się na i dawanie wiary opinii biegłego, w której to opinii biegły sam sobie zaprzeczył, tym bardziej, że ustalenia zaprzeczają konkluzji opinii,
- 3) nie danie wiary jego zeznaniom, które zostały potwierdzone m. in. przez biegłego, w swoich zeznaniach nie ujawniono sprzeczności.

Sąd na podstawie niewłaściwych ustaleń, a następnie własnych domysłów nie ustalił stanu faktycznego, przez co konkluzja Sądu również jest mylna. Również przez dowolną interpretację art. 3 ust. 1 i art. 4 ustawy Prawa o Ruchu Drogowym z naruszeniem prawa jak i stronniczo, Sąd jedynie uznał wyjaśnienia obwinionego i mimo sprzeczności w opinii rozstrzygnął sprawę tylko na podstawie tych dowodów i własnych domysłów. Wysoki Sąd nie wyjaśnił czemu dał wiarę obwinionemu pomimo sprzeczności w wyjaśnieniach. Wysoki Sąd nie ustosunkował się do sprzeczności w opinii biegłego. Na swoje próby wyjaśnienia spornych punktów, podczas posiedzenia Sądu, zwrócono mu uwagę, iż ciągle się powtarza, jednak wciąż nie ustalono który samochód poruszał się z większą prędkością w momencie rozpoczęcia otarcia. Wskazując na powyższe wniósł o uznanie obwinionego za winnego celowego spowodowania kolizji drogowej i świadomego wprowadzenia w błąd Wysokiego Sądu, ponieważ nie zmienił swoich wyjaśnień co do części uszkodzonej w autobusie poprzez kolizję, tj. tylny lewy bok, co też potwierdza iż nie zmienił swojej linii obrony mimo przedstawienia dowodów i dalej opierał się na swojej wersji zdarzenia, której Wysoki Sąd I instancji mylnie dał wiarę.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja jest zasadna.

Sąd I Instancji wyeksponował zawinienie H.S.w naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym pomijając zupełnie obowiązki kierującego obwinionego wynikające z regulacji przepisów prawa o ruchu drogowym. Zgodnie natomiast z art.22 ust 4 Prawa o ruchu o drogowym (Prd) kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony.

Biorąc pod uwagę zakres i lokalizację uszkodzeń N., a przede wszystkim koliste przetarcie na wysokości tylnych drzwi – niewątpliwie do zetknięcia pojazdów doszło kiedy N.znajdował się z boku autobusu (w jego obrysie) w ułożeniu zbliżonym do tego przedstawionego na rysunku w opinii biegłego (k. 89). N.widoczny zatem pozostawał w lusterku bocznym i obwiniony mógł ocenić usytuowanie pojazdu podejmującego próbę wyprzedzenia go z prawej strony. Należyta obserwacja winna zmusić obwinionego do zaniechania manewru zmiany pasa ruchu skoro na pasie tym w obrysie autobusu znajdował się już inny pojazd. Brak wskazanego zaniechania definiuje sprawstwo i winę obwinionego, który w sytuacji niewłaściwego zachowania innego uczestnika ruchu winien zastosować zasadę opisaną w art.4 Prd, bowiem uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania.

Wobec powyższego odpowiedzialność obwinionego kształtować się winna jeśli nie w kategoriach art.86§1kw, to w aspekcie brzmienia art.97 kw w zw. z art.22 ust.4 Prd.

Sąd odwoławczy nie jest władny do orzekania reformatoryjnego (art.454§1 kpk w zw. z art.109§2 kpow), dlatego jedynym możliwym rozstrzygnięciem pozostawało uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.